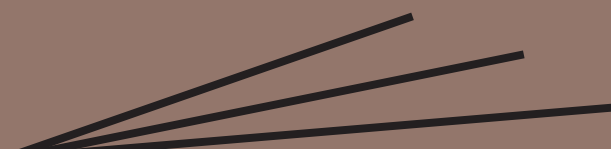

4

Spaccanapoli

Salvador Vendrell

GUIA DE LECTURA

Sumari

01 El llibre

Spaccanapoli

02 La col·lecció

«Moment. Memorialística» naix amb el desig de suscitar entre els escriptors actuals el cultiu de la literatura memorialística

03 L'autor

Salvador Vendrell

04 Com llegir aquest llibre en un club de lectura

05 Idees per a dinamitzar la sessió

Suggestiments de temes i idees per a facilitar la conversa

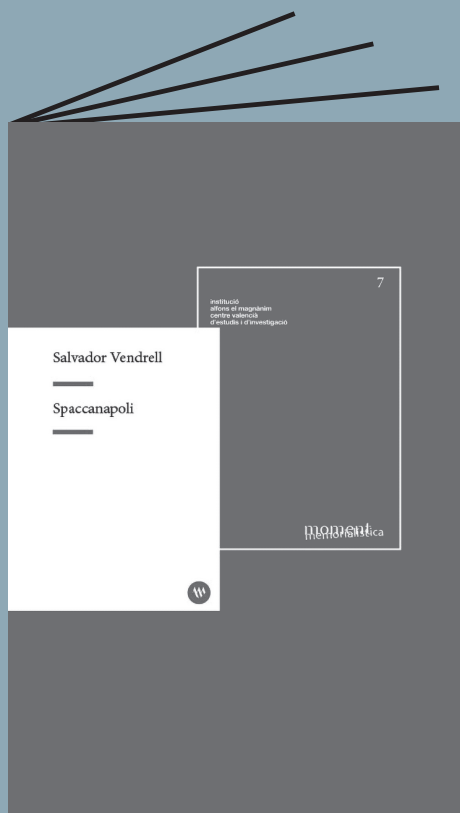
06 Més idees

Propostes de lectures relacionades amb la temàtica del llibre i activitats paral·leles

07 Llegim amb el Magnànim

Recursos per als clubs de lectura

El llibre

El llibre

01

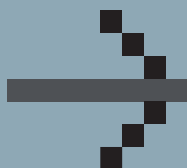
A partir d'un viatge a Nàpols i mantenint-se dins de la línia clàssica de la literatura de viatges, en què s'enllacen les descripcions, les notícies erudites, les experiències i les reflexions morals o immorals de l'autor, *Spaccanapoli* té el gran encert narratiu d'estar construïda sobre el contrast de dues veus difícilment classificables, que combinen cultura i bon humor.

La col·lecció

02

Spaccanapoli és el seté volum de la col·lecció «Moment. Memorialística» que va nèixer amb el desig de suscitar entre els escriptors actuals el cultiu de la literatura memorialística i de donar a conèixer les obres del gènere entre el públic, siguen inèdites siguen publicades en altres idiomes. Els dietaris i quaderns d'aquells que han viscut una vida intensa, destacada o representativa d'un temps són una lectura que ens permet conèixer altres èpoques i espais per mitjà dels seus records. En aquesta col·lecció, dirigida per Xavier Serra, s'han publicat dietaris i memòries de Joan Pellicer, Josep Piera o Enric Banyuls, entre altres autors.

Coneixes el nostre fons?

www.alfonselmagnanim.net/coleccion/moment-memorialistica

L'autor

03

Salvador Vendrell (Fortaleny, 1958), escriptor, columnista i professor durant molts anys de llengua i literatura catalana a l'Institut Joan Fuster de Sueca, ha publicat, entre altres llibres, dos reculls d'articles amb els títols *Columnnes de paper* (2011) i *Els dimonis que dicten* (2016) i la biografia *Joan Baldoví. En clau valenciana* (2017).

En narrativa, ha guanyat el Premi Ciutat de Sagunt, amb la novel·la *Quan truquen de matinada* (2014), i el Premi Benvolgut Oliver de narrativa juvenil, amb *Torna amb mi* (2021). Ha portat a terme una extensa obra com a traductor i autor de materials didàctics i ha adaptat per als joves lectors obres clàssiques, com ara el *Curial i Güelfa* o *l'Espill*.

Com llegir aquest llibre en el club de lectura

04

Spaccanapoli no és un llibre de ficció i, segurament, no respon a la mena de lectures que solen aparèixer en les programacions dels clubs de lectura. Tot i això, aquesta proposta representa una bona oportunitat per a proposar al grup de lectura ampliar horitzons i explorar altres gèneres i temàtiques menys habituals com ara aquesta obra de literatura de viatges que teniu entre les mans.

Enfrontar-se a un gènere diferent de l'acostumat pot suposar un repte per a molts/es lectors/es, però l'encert de les veus narratives i l'humor que respira aquesta obra de segur que facilitarà la tasca així com la posada en comú de la lectura que, indubtablement, propiciarà discursos interessants i enriquidors entre les persones que hi participen.

Conscients, però, de l'esforç que pot suposar preparar una proposta diferent, us presentem una sèrie de suggeriments que poden facilitar el treball de la persona encarregada de conduir la sessió del club de lectura. Per tant, en la següent guia de lectura, destaquem alguns aspectes del llibre que poden ser interessants i proposem una sèrie de preguntes que poden servir per a encetar o estirar el fil de la conversa, així com una sèrie de temes i una selecció de fragments del llibre que ajudaran a dinamitzar la sessió.

Tampoc no és necessari que seguiu fil per randa totes les propostes, sinó que podeu usar aquelles que trobeu més adients i combinar-les amb altres que sorgisquen durant la conversa. Com molt bé sabeu, no hi ha dues sessions de club iguals i, per tant, cada reunió prendrà vies de conversa diferents.

A més, al final de la guia trobareu una sèrie de lectures que enllacen amb els temes tractats en l'obra que llegireu. Són propostes, majoritàriament de ficció, que versen al voltant d'alguns dels temes que apareixen en el llibre. Poden servir com a recomanacions per als/les lectors/res, per a crear un punt d'interès o per a proposar-ne la lectura en una pròxima sessió del club.

Idees per a dinamitzar la sessió

05

A continuació, proposem algunes preguntes, destaquem una sèrie de temes i una selecció de fragments que us poden ajudar a generar el debat després de la lectura. Recordeu que no cal seguir la guia punt per punt i que la selecció i l'ordre en què plantegeu les qüestions o enceteu els temes davant el grup dependrà dels interessos i les aportacions de les persones participants, com hem apuntat abans, mai no hi ha dues sessions iguals.

Comencem la sessió

La literatura de viatges és un gènere que descriu les experiències, normalment de l'autor, en un viatge de plaer tot buscant una narració estètica i reflexiva que va més enllà del registre de dades. Els textos resultants són una visió personal de l'assagista que enllaça descripcions, experiències, notes erudites i reflexions pròpies.

En aquest llibre, Salvador Vendrell explica el viatge i l'estada de deu dies a Nàpols intercalant en la narració diversos temes i records que li passen pel cap mentre visita la ciutat en companyia del seu cunyat Manolo Anaya que també té veu en el relat.

És la primera vegada que llegiu literatura de viatges? Recordeu algun altre títol que hàgeu llegit?

Soleu prendre notes o fer una mena de dietari quan eixiu de viatge? Amb quin objectiu?

A més del narrador-protagonista, l'obra conté nombrosos diàlegs amb Mano (Manolo Anaya). Trobeu interessant aquesta contribució a la narració?

El text està farcit de comentaris humorístics. Què aporta aquest recurs al relat?

Viatgers versus turistes

Viatge, turisme, vacances són paraules que sovint associem i posem al mateix sac, però si ho reflexionem detingudament segur que convindrem que hi ha grans diferències i que viatjar suposa una experiència vital que va més enllà de passar els dies en una determinada destinació. Llegiu alguns dels següents fragments i converseu al voltant d'aquesta idea.

Només cal consultar la veu «voyage» en l'Encyclopédie, que dirigí Diderot i d'Alembert, on podem llegir que la finalitat del viatge consisteix a: «Examinar els hàbits, els costums, els caràcters de les nacions, el gust dominant en elles, les seues manifestacions artístiques, l'estat de la ciència, les manufactures, el comerç...» (pàg. 15).

El viatge a Itàlia formava part, des del segle XVII, del Grand Tour, d'un recorregut per Europa per completar la formació de qui tenia duros per formar-se en art, en política i idiomes. Un viatge iniciàtic que només el podien fer els aristòcrates europeus, sobretot, anglesos. Des del començament del segle XVIII, l'aristocràcia francesa s'hi va apuntar i convertí el viatge en símbol del seu estatus social (pàg. 15).

Arribem massa matí i encara no està obert. Això em fa recordar que, quan l'any passat érem a Roma, obrírem el Panteó un parell de vegades. Vull dir que vam ser els primers a entrar-hi i el vam poder contemplar sense companyia. Una passada. I també em passà el mateix a la Fontana di Trevi. Tenim fotos en què estem nosaltres sols i el policia que la custodiava. (pàg. 43).

Per a vosaltres és el mateix viatjar que fer turisme? Quines coses cerqueu en el viatge? Quina mena de viatgers sou?

Als segles XVII i XVIII viatjar era una activitat a l'abast de ben pocs. Actualment, els viatges s'han democratitzat o continuen denotant estatus social?

Històricament, el viatge era concebut com una activitat de formació i coneixement. Ho concebem actualment de la mateixa manera? Què ens aporta viatjar?

A l'últim fragment es valora el fet de visitar llocs i monuments sense afluència massiva de gent. Comenteu aquest fet. Hi ha emplaçaments excessivament massificats? Quin paper juguen els influenciadors i les xarxes socials en aquest fenomen? Hi ha espais naturals i indrets turístics on és necessària fer una reserva i està restringit el nombre de visitants diaris. Què us sembla aquesta mesura?

Teniu alguna anècdota personal en la qual l'excés de visitants haja desvirtuat la vostra experiència en alguna destinació?

Als peus del Vesuvi, Nàpols és capital de la província homònima i de la regió de la Campània. Una ciutat, la més poblada del sud d'Itàlia, que no deixa indiferent ningú: o t'encanta o l'odies.

Nàpols és tota una contradicció, és tot allò positiu i tot allò negatiu. Una ciutat amb mala fama desagradable, bruta, trencada, decadent, però alhora una ciutat tan viva, monumental, bella... Amb totes les seues curiositats històriques, naturals i socials. (...) ha tingut els monarques més indecents, però també els gelats més bons (pàg. 14).

Passejarem Nàpols, la ciutat mísera, colorista, somiadora i, sobretot, contradictòria. Contemplarem l'escenari del crim urbanístic que descriu la pel·lícula de Franco Rosi, Les mans sobre la ciutat, en què es conta l'especulació immobiliària i la degradació ambiental que ha sofrit la ciutat del Vesuvi durant molts anys (pàg. 57).

Hi ha tres Nàpols: la de dalt, que es veu, la subterrània i la camorrista. En La pelle, una novel·la sobre el món napolità en el anys de la postguerra mundial, Curzio Malaparte conta que a la flota dels EUA atracada al port de Nàpols li va desaparéixer de la nit al dia un dels vaixells. Els napolitans no conformes amb aquesta visió diuen que no cal fer cas de Malaparte, que era toscà, feixista, vividor i interessat. I es queixen que la literatura, el cine i el teatre han deformat gairebé sempre la visió de Nàpols. La mala fama de Nàpols no es nova i afecta totes les classes socials (pàg. 81).

Això és el que no suporten els italians del nord, l'altra Itàlia, la pobresa (pàg. 28).

(05)

Heu visitat la ciutat de Nàpols? Teniu la mateixa percepció que l'autor?

L'autor descriu Nàpols com un lloc de contradiccions. Heu estat en alguna ciutat que us haja provocat aquesta mateixa sensació? Podeu conversar de temes com ara l'urbanisme descontrolat, l'especulació immobiliària i la degradació ambiental que afecten Nàpols però també altres ciutats.

Spaccanapoli fa referència al carrer més important del centre històric de la ciutat i si observem una fotografia aèria comprovarem que, com el nom indica, divideix la ciutat antiga en dos. Què et sembla la tria del títol?

Al llibre s'apunta que, tant des de fora com de dins del mateix país, Nàpols i els napolitans arrossegueu una imatge negativa. N'esteu d'acord? Per què penseu que es té aquesta visió dels napolitans?

Recurs: podeu visionar la pel·lícula italiana *Benvenuti al Sud* i parlar sobre els tòpics i els prejudicis amb què carreguen els italians del sud i comparar-los amb altres territoris o comunitats.

Al llibre apareixen citats grans autors de la literatura que han escrit sobre Nàpols i Itàlia com ara Stendhal, Josep Pla o Josep Piera. Vendrell ha llegit les seues obres i les connecta amb les vivències del viatge. Quan viatgeu, llegiu literatura del lloc que visiteu, autors o autores autòctons, obres que transcorren en la ciutat visitada? Si és el cas, per què ho feu?

(05)

El Mediterrani, una cultura compartida

Les relacions històriques i el nexa d'unió que suposa la mar Mediterrània teixeixen una identitat compartida i un imaginari que connecta terres, cultures i maneres d'entendre el món. Sovint, quan viatgem, trobem ens les destinacions més coses que ens uneixen que no que ens separen. Vendrell evoca la cultura de casa nostra destacant els fets històrics i llegendaris que ens uneixen amb els napolitans i basteix un llibre ple de referències culturals i literàries.

La primera intenció d'un xiquet, quan veu un caganer, és tocar-lo. Li has de dir que el toque, si vol, però que el deixi al lloc, perquè és el nostre infiltrat en el pesebre. És dels nostres i ens representa (...) Li hem de dir, al xiquet, que es tracta d'un personatge antiglobalització, encara que no exclusiu de les nostres terres, que el podem trobar també als pesebres de Portugal, de Múrcia i d'ací, a Nàpols. (...) El caganer de sempre, que es remunta al període barroc dels segles XVII-XVIII, encara el podem veure amb la roba tradicional, però cada vegada en trobem més les variants «contemporànies» (pàg. 19).

La història del cocodril del Castell dell'Ovo en fa recordar llegendes urbanes de casa nostra. Em referisc al caiman dissecat que hi ha en una paret de l'atri del Col·legi del Patriarca (...) La llegenda del cocodril de Nàpols o la dels caimans de València no són les úniques que podem trobar a Europa: La relació dels cocodrils o caimans amb els dracs és força evident (pàg. 33-36).

Quins fets històrics, anècdotes o curiositats que desconexieieu heu descobert en la lectura? Sabíeu de la nostra cultura compartida?

Una de les primeres coses que fan els protagonistes a Nàpols és visitar les botigues de pesebres i buscar el caganer, figura emblemàtica del nostre imaginari. Quan heu viatjat a altres països o territoris, us ha sorprès trobar costums semblants als nostres? Podeu contar algun exemple. L'autor també comenta la imatge contemporània d'aquesta figureta. Què opineu de com canvien les tradicions?

Recurs: en aquest enllaç trobareu un article que recull la llegenda del drac del Patriarca. *El dragó del Patriarca*. Diari La Veu del País Valencià (2017), www.diarilaveu.cat/apunts/el-drago-del-patriarca-450702/

Hi ha tants viatges com viatgers. N'hi ha que els agrada conèixer la història, visitar monuments o museus, també qui gaudeix de les compres dels productes típics o la gastronomia, inclús estan els que els agrada deixar passar el temps i observar tragar la gent. I, també, qui troba temps per a compaginar-ho tot.

Nosaltres hem vingut a viure una ciutat que necessita dies si la vols conèixer (pàg. 83).

No abandonem el museu sense visitar els grafitis i sense deixar de pensar que ens agradaria veure aquestes troballes arqueològiques en el lloc originari. Ja sé que les obres d'art estan en un lloc més segur, però com de meravellós seria veure-les en el lloc on es van trobar (pàg. 46).

A vegades es coneixen més les civilitzacions gregues i romanes visitant museus com el de Nàpols o el Britànic de Londres que anant als llocs de procedència. Ací, en el Museu Arqueològic, està tot el que es podria veure a Pompeia o a Ercolano. Tot el que no s'emportaren els col·leccionistes que, la major part de les vegades, no tenen un plantejamnet altruista, sinó tot el contrari (pàg. 46-47).

Demanam una pizza luna rossa. Té molt bona pinta i l'acompanyem amb un vi de la zona. Tot seguit, un limoncello i un amaretto per cap ens deixen preparats per apreciar millor les pintures que veurem al Museu de Capidomonte (pàg. 48).

La piazza està envoltada de palaus i hi ha una església del segle XIII. És la plaça ideal per fer-nos una cervesa o un negroni, descansar un poc i observar qui passa i qui torna. La plaça està plena de vida, d'estudiants, de turistes, de venedors i, fins i tot, de músics que donen alegria a l'ambient (pàg. 61).

Li entra el desfici, perquè vol anar a visitar el cementeri històric de Fontanelle i no sap com dir-m'ho. Vol veure un munt d'ossos dins de la muntanya, que són el resultat de la pesta de 1656 en què va morir més de la meitat de la població (...) I veiem totes les curiositats que hi ha en molts racons plens de restes amuntades. Diuen que està ple d'història, anècdotes, llegendes i... A mi no m'agrada i tinc ganes de pegar a fugir (pàg. 104-105).

(05)

El turisme modern pretén fer-nos veure el màxim de coses en el mínim temps. Així doncs, hi ha viatgers que recorren en pocs dies diverses capitals mentre que altres, com Vendrell i Anaya, són viatgers sense pressa, dediquen deu dies a conèixer Nàpols. Als anys vuitanta va nèixer una nova filosofia de viatge, *slow travel* o viatjar amb calma. Converseu al voltant de les diferents maneres de viatjar.

Conèixer un destí és també tastar-lo i assaborir-lo gastronòmicament. Al llibre apareixen diverses referències als plats i les begudes típiques de la zona. Us agrada tastar els plats típics dels llocs que visiteu? Teniu alguna anècdota relacionada amb la gastronomia? Podeu conversar tastant un *negróni* (a la pàgina 87 en teniu la recepta).

En moltes ciutats, els cementeris formen part de les guies turístiques, potser ens atrau l'arquitectura funerària o els personatges que allà reposen. El que és cert és que alguns viatgers mostren interès de visitar localitzacions associades amb la mort i la tragèdia, llocs marcats per esdeveniments tràgics, misteriosos o fins i tot macabres. Aquest tipus de pràctica rep el nom de *Turisme Dark*. Coneixeu el fenomen? Els dos protagonistes de la narració tenen sentiments encontrats davant la visita al cementeri històric de Fontanelle. Heu visitat espais semblants? Quines impressions us desperten aquestes visites?

Visiteu museus quan viatgeu? Què us semblen les reflexions que fa Vendrell al respecte? S'han convertit els museus en parcs d'atraccions? Deixen de manifest l'espoliació que han sofert diferents territoris? Són el millor recurs per protegir la cultura i el patrimoni?

Com ja hem apuntat abans, la literatura de viatges no consisteix solament en un diari en què s'apunta la ruta realitzada cada jornada sinó que esdevé una mena de text assagístic en el qual, l'autor, reflexiona sobre temes que connecten amb les experiències viscudes o inspirades per aquestes. En el text de Vendrell podem trobar reflexions al voltant de la immigració, la pobresa, el pecat, la religió, els costums, l'art, la demagògia...

La cara de tristesa d'aquella gent no l'oblidaré mai. Eren persones que abandonaven sa casa i anaven a un indret, a un suburbi d'una ciutat, a canviar completament de vida. No anaven de vacances, ni a fer un curs en una universitat d'estiu, com nosaltres, ni a treballar de professors, ni de metges ni... Havien abandonat sa casa per a fer moltes hores, en qualsevol empresa catalana o en una multinacional. Aquests sí que haurien plorat com els emigrants napolitans del vaixell que descriu Pla (pàg. 27).

Plou tant que no ens atrevim a travessar el carrer. Comprovem com la pluja transforma completament el paisatge urbà (...) De sobte, l'aigua es converteix en pedra i el negre es converteix en blanc com si haguera nevat. Mon pare tenia una por cerval a la pedra. Bona part del pressupost de l'any el teníem penjat en els tarongers. La pedra podia fer molt de mal a la butxaca familiar, perquè, aleshores, no s'acostumava a tindre assegurança de la collita, malgrat que la taronja valia diners. No com ara (pàg. 44).

(05)

L'altre dia el Sant Pare es queixava que els cristians no viuen autènticament la religió. Té tota la raó el representant de Déu en la Terra, perquè la Setmana Santa és el desenllaç, el moment culminant, del Nou Testament. Ara, però, s'ha convertit en un ritual que té més a veure amb el folklore, amb les ganes de festa i de disfressar-se del personal, que amb l'autèntica fe. La gent que conec que es col·loca una vesta i participa de les processons de Setmana Santa són els mateixos als quals els agrada exhibir-se i desfilat vestits de fallers. Fins i tot, dubte que sàprien quin passatge del Nou Testament és el que representen les imatges de l'anda que porten (pàg. 52).

Nàpols era el centre dels cantants evirati. Hi havia llocs en la ciutat on penjaven cartells amb inscripcions com ara «Ací es castren xicons». Però no tots els castrati eren bons cantants. Solien ser fills de famílies humils o molt pobres que eren temptats per convertir-se en famosos. I, com ara passa amb els que volen triomfar en el futbol, en la majoria de casos fracassaven. no tots tenien aptituds excepcionals per al cant, ni tots sobrevivien a aquella operació que es feia manta vegades sense garanties. Molt pocs dels xiquets aquells van arribar a triomfar (pàg. 41).

-Això és l'art contemporani: l'explicació de la falla. I què és la falla? Caca (pàg. 66).

Podeu encetar temes de conversa a partir de qualsevol dels fragments anteriors o triar-ne d'altres. També podeu convidar les persones participants que lligen els fragments o destaquen els temes que més els han cridat l'atenció.

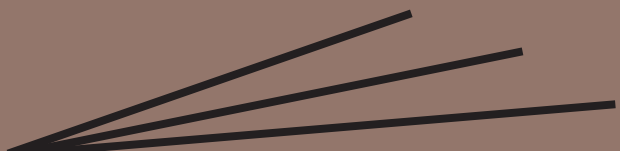
Cloenda

Spaccanapoli demostra que malgrat que viatgem acompanyats d'un telèfon mòbil intel·ligent que ens facilita tota la informació que necessitem, la literatura relacionada amb els viatges continua despertant interès.

Hui en dia que tothom viatja amb la informació de la destinació a un clic, quin sentit té la literatura de viatges?

Aquesta obra us ha despertat l'interès per visitar o tornar a Nàpols? Heu trobat interessant la lectura? Per què?

Més idées

06

(06)

Més lectures

Com heu comprovat en l'obra de literatura de viatges que hem llegit, les ciutats i els destins també es poden descobrir mitjançant la literatura. És per això que us proposem lectures de ficció d'alguns autors i autores que també han retratat la ciutat de Nàpols en les seues obres literàries així com altres propostes incloses en el gènere de la literatura de viatges. Si heu llegit aquestes obres, potser, és interessant visitar-les i aprofitar la lectura de Spaccanapoli per a entrelligar idees. Però, el procés també pot ser a la inversa i, a partir de la informació que ara teniu, podeu establir connexions entre les diferents lectures si decidiu programar-les en una pròxima sessió.

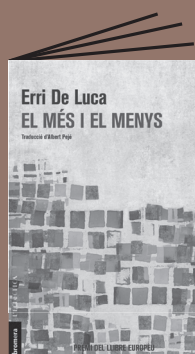

L'amiga genial

Elena Ferrante / La Campana

Tema: Nàpols. Amistat.

La novel·la segueix les dues protagonistes durant la infantesa i l'adolescència en un barri miserable de Nàpols, entre una multitud de personatges que les acompanyen.

El més i els menys

Erri De Luca / Bromera

Tema: Nàpols. Records de joventut.

En aquest recull de relats, l'autor recorda la seua joventut a Nàpols, el sabor dels menjars de la mare i la llibertat solitària a Ischia, on era possible oblidar els carrers estrets de la ciutat per veure el mar i el cel.

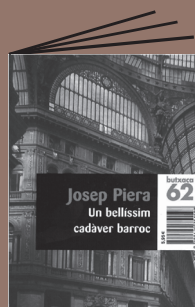

El mar no banya Nàpols?

Anna Maria Ortese / Edicions del Cràter

Tema: Nàpols. Relats.

Som a principis de 1950, els soldats americans que van aterrar a Nàpols durant la Segona Guerra Mundial encara no n'han marxat i són només un teló de fons d'aquests relats narrats amb un detallisme cru i visceral. Ortese ens mostra una ciutat perduda que, quan l'aconsegueix enfocar, es revela encara més bruta, més pobre i més tràgica, plena d'una realitat intolerable, impossible d'acceptar.

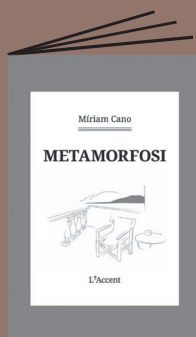

Un bellíssim cadàver barroc

Josep Piera / Edicions 62

Tema: Nàpols.

Retrat inèdit d'una ciutat magnífica, pròxima i oblidada, i també una visió general de la vida italiana contemporània.

Metamorfosi

Miriam Cano / L'Accent

Tema: Literatura de viatges. Dietaris.

Un viatge al poble de Metamorfosi, al Peloponès, a la recerca de l'origen d'una cosa íntima i essencial. Acompanyada per amics que són la família triada, la narració es converteix en una exploració de vincles, memòria i transformació.

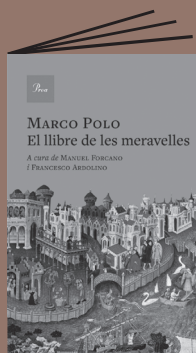

La ruta blava

Josep M. de Sagarra / Club editor

Tema: Crònica. Exili.

És el 1937, Sagarra acaba de passar la nit de Cap d'Any a bord del *Commissaire Ramel*, on s'ha embarcat fugint de la guerra que comença a incendiar el continent europeu. Però el seu exili es converteix immediatament en lluna de mel. D'aquest viatge singular en va sortir *La ruta blava*, la crònica vibrant d'un català pel món.

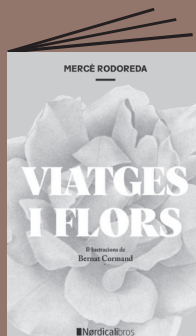

El llibre de les meravelles

Marco Polo / Proa

Tema: Literatura de viatges. Aventures.

Fill d'una família de mercaders venecians, Marco Polo va deixar Europa amb el seu pare i el seu oncle el 1271 per iniciar un viatge meravellós per la famosa ruta de la seda fins a la Xina. Després d'un periple de vint-i-quatre anys per tot el continent asiàtic, va tornar a casa i va posar per escrit les seves aventures.

Viatges i flors

Mercè Rodoreda / Nórdica libros

Tema: Viatges literaris

Textos preciosos i enigmàtics, una mostra depuradíssima de la narrativa de Rodoreda en la seua vena més genuïna: la que sap revelar les pulsions radicals de la vida amb humor o amb cruesa però sempre amb una treballada simplicitat, combinant força inventiva i potència lírica en una veu poètica d'un magnetisme irresistible.

Més activitats

Les sessions de club de lectura poden portar associades activitats que amplifiquen l'experiència lectora com per exemple:

Participació del autors en la sessió del club de lectura de manera presencial o telemàtica. Si és del vostre interès realitzar aquesta activitat, us podem posar en contacte amb l'autor per a establir les condicions de l'activitat.

Esriptura creativa:

Convideu els/les lectors/es a escriure un relat curt inspirat en algun del seus viatges i que el connecten amb temes d'actualitat o fets històrics. Els relats es poden llegir en veu alta durant la sessió cosa que afavorirà el fet de compartir experiències personals i fomentant el diàleg i la reflexió conjunta sobre els temes tractats.

Animeu-los a escriure un dietari durant el pròxim viatge que realitzen.

Llegim amb el Magnànim

07

Recursos per al club de lectura

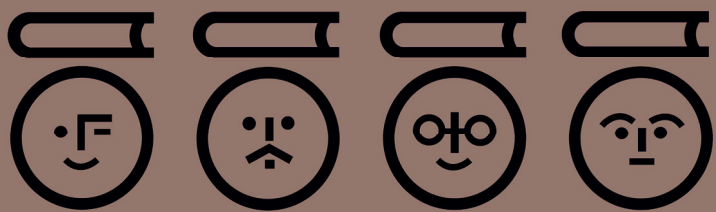
La Institució Alfons el Magnànim posa a disposició dels clubs de lectura un lot de 24 exemplars i una guia de mediació lectora per a facilitar la tasca de la persona encarregada de conduir la sessió del club de lectura.

El lot estarà a disposició de tots els clubs de lectura que ho sol·liciten, i se cedirà per rigorós ordre de petició i es podrà tindre en préstec un màxim de dos mesos. Per facilitar-vos l'activitat ens farem càrrec de l'enviament dels exemplars mentre que el peticionari s'haurà d'encarregar de fer la devolució dintre de la data estipulada.

Per a demanar el lot de lectura cal enviar la petició a: clubmagnanim@dival.es ens posarem en contacte amb vosaltres per confirmar i tancar l'activitat.

Per la seua part, les entitats sol·licitants hauran d'indicar la col·laboració de la Institució Alfons el Magnànim en la publicitat de l'activitat fent servir el logo que us facilitarem, tindre cura dels exemplars cedits en préstec i omplir el formulari de satisfacció una vegada acabada l'activitat.

Gaudiu de la lectura!

Llegim amb el Magnànim ♦ Club de lectura

Edita: Institució Alfons el Magnànim-Centre Valencià d'Estudis i d'Investigació
Guia de lectura: Carme Navarro. Sènia Projectes Educatius. **Correcció:** Daniel Gómez. **Coordinació i contacte:** Neus García. Institució Alfons el Magnànim. Centre Cultural La Beneficència. Carrer Corona, 36. 46003. València
Telèfon 963 883 168. neus.garcia@dival.es. www.alfonselmagnanim.net

Diputació
de València | Cultura

institució
alfons
el magnànim

Llegim amb
el Magnànim
Club de lectura